

Todo lo que fuimos

Títol original: *Allly baqi mink* (AKA: All That's Left of You) **Direcció i guió:** Cherien Dabis
País: Palestina, Jordània... **Durada:** 145 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Cherien Dabis, Saleh Bakri, Adam Bakri... **Música:** Amin Bouhafa **Fotografia:** Christopher Aoun **Distribuidora:** Karma Films **Estrena a Espanya:** 30/04/2026
Pendent de qualificació
Doblada en espanyol / Versió original en àrab i anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Una epopeia intergeneracional que narra les vides de tres generacions de família palestina. Després que un adolescent palestí s'enfronti a soldats israelians en una protesta a Cisjordània, la seva mare relata la sèrie d'esdeveniments que el van portar a aquest moment fatídic, començant pel desplaçament forçós del seu avi. (FilmAffinity)

CRÍTICA

26/01/2025 - El gran drama històric de Cherien Dabis mostra les repercussions de la Nakba a través de tres generacions d'una família palestina

L'actual fase terminal del conflicte palestinoisraelià, juntament amb els esforços educatius de diversos comentaristes i la creixent simpatia cap a la causa palestina, exigeix un canvi en la representació mediàtica. A *All That's Left of You*, de Cherien Dabis, la història i el documental es fonen en la narrativa més àmplia d'una saga familiar universal, permetent que els complexos detalls històrics es conservin com a poderosos mites personals i col·lectius. Dit de manera més senzilla: és difícil imaginar que aquesta història es pogués explicar (i finançar) d'aquesta manera fa només una dècada. El moment actual ho requereix, i la pel·lícula de Dabis estableix una connexió directa amb el gran patiment dels seus personatges, fent més vívid (en lloc d'atenuar-lo) el trauma que han suportat. Estrenada a Sundance, la cinta representa un sorprenent retorn al llargmetratge per a Dabis després d'un parèntesi dedicat a treballar en sèries nord-americanes d'alt nivell, després de la seva òpera prima, *Amreeka*. A més, la cineasta també interpreta el paper protagonista, en una presència que recorda Nadine Labaki en les seves pel·lícules més apassionades.

Encara que Dabis va néixer i va créixer als Estats Units, s'inspira en les experiències del seu pare palestí exiliat, creant per al guió una família arquetípica amb una tràgica trajectòria que evoca una visió transversal del devastador impacte de la Nakba. La narració cronològica es desenvolupa seqüencialment al llarg dels anys 1948, 1978, 1988 i 2022. Les desventures de la família Hammad, interpretada per tres membres de l'eminent dinastia d'actors Bakri, comencen amb una existència segura de classe mitjana-alta com a pròspers grangers a Jaffa, per després fugir a un camp de refugiats a Nablus, Cisjordània, on una tragèdia que afecta els seus fills durant una protesta contra l'ocupació trastorna encara més la situació.

La manera com Dabis mostra l'expropiació de les seves propietats per part de les forces sionistes, vista des del punt de vista del patriarca de la família, Sharif (**Adam Bakri** en el segment ambientat el 1948, i el seu propi pare, **Mohammad**, prenent el relleu el 1978), podria resultar encara més punyent i desestabilitzadora. Tot i que Sharif passa uns mesos en un camp de presoners, mentre la seva dona Munira i el seu fill Salim es dirigeixen a l'oest, la riquesa acumulada durant generacions fa que sempre semblin segurs, independentment d'on visquin. Encara que això pot haver-se vist limitat pel pressupost (sense restar mèrit a l'excel·lent valor de producció i a la grandesa visual de la pel·lícula), el fet que no vegem la seva lluita en el context més ampli de la desposseïció col·lectiva resta una mica de força al tumultuós impacte de la Nakba.

No obstant això, fidel a la condició diaspòrica de la mateixa cineasta, el nus emocional de la pel·lícula se centra en els conflictes generacionals i polítics entre els homes de la família, amb Salim (interpretat d'adult per **Salih Bakri**) com una figura més conformista i dòcil en comparació amb el seu pare, que encara porta cicatrius metafòriques en la seva vellesa, i amb principis nacionalistes que comencen a influir en el seu net Noor. El destí final del Noor, ja com a jove adult, desencadena en el seu pare un reconeixement existencial més profund del seu allunyament físic i mental d'una terra que, en última instància, era seva i la restitució de la qual podria atorgar finalment una mica de pau a la seva família.

És possible que a alguns espectadors els molestin les omissions sense resoldre de la pel·lícula, i sentin que aquesta família imaginària no aconsegueix cristal·litzar i representar plenament l'impacte violent i persistent de la Nakba. Tot i això, també hi ha una refrescant resistència a buscar un fals equilibri o a venerar els arguments de les dues parts. A través de la narració de Dabis, els palestins es mostren dignificats, i Israel carrega amb tota la culpa, amb tot el que això implica.

David Katz – cineuropa.org